

穿书后

Camellia

我娇养了 反派摄政王

เจ้าชายร้าย ทั้งสาม

มาทำให้แม่เลี้ยงงออย่างช้า
ถล่มมเกลาลือดียๆ



桔子面条 เขียน

12

บทที่ 551 ไทเฮาผู้เสียสติ

ชูไท่หยวนจำได้ว่าจุดประสงค์ของเขานั้นคือการเข้าวังไปเพื่อรักษาองค์ไทเฮา เขาจึงทำตัวให้ต่ำต้อยที่สุด ปกปิดความฉลาดเฉลียวของตัวเองไว้ ทำตัวดั่งเช่นหมอตัวไปเพื่อให้ดูกลมกลืนทำในสิ่งที่ควรทำและไม่แตะต้องในสิ่งที่ไม่ควรแตะ ไม่ก้าวก่ายและทำหน้าที่ของตัวเองให้เสร็จเท่านั้น

เขาให้ความเคารพและหลีกเลี่ยงหวังเฉียวจี อย่างไรก็ตาม ต่อให้เขาหลีกเลี่ยงปัญหาอย่างไร ทุกอย่างก็วิ่งเข้าโถมหาเขาอยู่ดี ในโรงหมอลวงนั้นจะมีหมอลวงและหมอที่ประจำอยู่ทุกคืน ในคืนนั้นเอง หวังเฉียวจีและหมอลวงอีกคนพาชูไท่หยวนและหมออีกหลายท่านไปปฏิบัติหน้าที่ที่โรงหมอลวง มีเหตุบังเอิญที่สตรีคนหนึ่งรู้สึกไม่สบายจึงมาหาหมอ

งานนี้ถูกมอบหมายให้กับหวังเฉียวจี แต่สถานะของนางต่ำเกินไปและไม่เป็นที่โปรดปราน ทำให้หวังเฉียวจีไม่อยากไปรักษา จึงให้ชูไท่หยวนไปแทน ต่อมาด้วยเหตุผลบางประการจู่ๆ ฮองเต้ก็โปรดปรานพระสนมคนนี้ขึ้นมาอย่างกะทันหัน

นางสำนักบุญคุณชูไต้หยวนและมอบรางวัลให้แก่เขา
อย่างไม่คาดคิด

ครั้งนี้หวังเซียวจีเห็นชูไต้หยวนเป็นที่ขัดหูขัดตา เขารู้สึก
ว่าผลงานควรจะเป็นของเขา จึงได้แต่เก็บความขุ่นเคืองไว้ในใจ
เขาจัดการให้ชูไต้หยวนอยู่เวรในยามกลางคืน และไม่ยอม
เปลี่ยนกะเวรให้แก่เขา

การกลั่นแกล้งของชูไต้หยวนผ่านไปสัปดาห์ อย่างไม่
ก็ตาม หมอชูไม่ได้บ่นหรือขุ่นเคืองใดๆ

เรื่องทุกอย่างดำเนินไปอย่างเงียบๆ ชูไต้หยวนทำ-
ทุกอย่างด้วยความระมัดระวังและไม่ปล่อยให้หวังเซียวจีจับผิด
ได้ บางครั้งเขาเงยหน้าออกไปนอกหน้าต่างเพื่อเผื่อโอกาส
ที่จะได้เห็นไทเฮา

ณ ตำหนักพุทธवास

แม่นมฉู่เทยาออกมาขวิดกระเบื้องลายครามป้อนให้กับ
ไทเฮา นางจำได้ว่าของสิ่งนี้เป็นขนมที่หอมหวาน ไทเฮาจึง
อ้าพระโอษฐ์เปิดรับขนมชิ้นนั้น จู่ๆ ก็มีเสียงดังขึ้น

“เจ้าให้เสด็จแม่เสวยอะไร?”

เสียงที่ดังขึ้นทำให้แม่นมฉู่มือสั่นจนเกือบจะทำขวิดยา
ตกลงบนพื้น นางรีบคุกเข่าถวายความเคารพแก่อ่องเต๋ทันที

“ถวายพระพรฝ่าบาทเพคะ”

อ่องเต๋ไม่ได้เสด็จมาที่ตำหนักมาพุททาวาสหลายปีแล้ว
นางไม่คาดคิดว่าจู่ๆ พระองค์จะเสด็จมาอย่างกะทันหันเช่นนี้
แม่นมฉู่เหวี่ยงมือเหวี่ยงไปทั่วแผ่นหลัง เสียงในหัวกระซิบ
บอกให้นางใจเย็นๆ ไทเฮาทอดพระเนตรไปที่อ่องเต๋ด้วยแววตา
ว่างเปล่า พระนางก้มลงไปดิ่งแม่นมฉู่ราวกับว่าจะให้นางยืนขึ้น

“ลุกขึ้นเถอะ” อ่องเต๋ตรัส

แม่นมฉู่ลุกขึ้นก้มหน้าต่ำลง

“เจ้าให้เสด็จแม่เสวยอะไร” อ่องเต๋ตรัสถามอีกครั้ง

“ทูลฝ่าบาท เป็นน้ำตาลกรวดเพคะ ไทเฮาทรงโปรดของหวานเพคะ” จู๋มามาพูด

“อืม...ไทเฮาทรงโปรดของหวานจริงๆ” ฮ่องเต๋มีสีพระพักตร์อ่อนโยนนุ่มนวลขึ้น พระองค์ทอดพระเนตรมองแม่นมจู๋อย่างมีนัยให้นางถอยออกไปจากห้อง

“หม่อมฉันขอตัวเพคะ” นางกล่าว

ไทเฮาทรงหวาดกลัว นางรีบจับเสื้อของแม่นมจู๋เอาไว้ทันที

“ไทเฮา ฝ่าบาททรงคิดถึงพระองค์ ต้องการสนทนากับพระองค์เพคะ”

แม่นมจู๋พูดด้วยรอยยิ้ม สายพระเนตรของไทเฮาสับสนไม่รู้ว่าเข้าใจมากน้อยเพียงใด พระนางมีทีท่าโอนอ่อนลง แม่นมจู๋ก้าวถอยหลังออกไปจากห้อง ฮ่องเต๋โจวทอดพระเนตรมองนางอย่างหลากหลาย

เสด็จแม่ในความทรงจำของเขาเป็นสตรีอ่อนโยน มีน้ำพระทัยกว้าง ท่วงท่าสง่างาม แต่ตอนนี้พระองค์ทรงมีชันษามากขึ้น

พระเกศาชาวโพลน มีรั้วรอยมากมายบนพระพักตร์ พระวรกาย
ดูสมบูรณ์มากขึ้นกว่าเดิม สายพระเนตรที่ทอดมองเขาเห็นเขา
เป็นเด็กเล็กๆ เสมอ

ฮ่องเต้ใจเอื่อมพระหัตถ์ต้องการจะจับพระพาหาของ
พระนาง แต่พระนางกลับหลีกเลียง ทำให้สีหน้าของฮ่องเต้
ตื่นตระหนก

“เสด็จแม่ ท่านไม่อยากเห็นหน้าข้าหรือ” ไทเฮาก้ม
พระพักตร์ลง ไม่ตรัสวาจาออกมา

“เสด็จแม่ แม้ว่าข้าจะไม่ใช้เลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน แต่
ข้าก็ไม่คิดทำร้ายท่าน ข้าอยากให้ท่านจดจำเอาไว้” ฮ่องเต้ใจ
กล่าวอย่างเศร้าพระทัย

“ข้าเพียงแต่หวังให้ต้าโจวเจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่งด้วยมือ
ของตัวข้า ไม่ใช่เพื่อตัวเอง แต่เพื่อราชวงศ์ของเรา ข้าพยายาม
ทำทุกอย่างเพื่อต้าโจว...”

ไทเฮายังทรงนั่งเงียบเช่นเดิม นางเงยพระพักตร์ขึ้นด้วย
สายพระเนตรที่ว่างเปล่าประหนึ่งไร้การรับรู้

ฮ่องเต้โจวจึงรู้ว่าที่เขาได้เอ่ยออกไปนั้นล้วนไร้ประโยชน์
ตอนนี้เสด็จแม่จำเขาไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเขาเป็นใคร

“เสด็จแม่...ข้าคือ...อาเหียน” ฮ่องเต้โจวตรัส

“อาเหียน...” เมื่อได้ยินชื่อนี้ ไทเฮาทอดพระเนตรมายัง
เขา จากนั้นจึงได้สายพระเคียว

“อาเหียนตัวน้อย...” นางยกพระหัตถ์สัมผัสพระเพลา
จากนั้นทอดพระเนตรมองฮ่องเจ้โจวอีกครั้ง เห็นได้ชัดว่าคนผู้นี้
ไม่ใช่อาเหียนของนาง อาเหียนตัวเล็กกว่านี้มากนัก

“เสด็จแม่...หม่อมฉันโตแล้ว ไม่ใช่เด็กน้อยที่ท่านต้อง
คอยปกป้องอีกต่อไปแล้ว” ฮ่องเต้โจวตรัส

ในตอนนั้นเสด็จแม่ของเขายังคงเป็นฮองเฮา นางได้เลือก
เด็ก ๆ จากบรรดาพระสนมมาเลี้ยงดู ก่อนที่เขาจะถูกพระนาง
เลือกมา เดิมทีเขาเป็นแค่องค์ชายที่ไร้อำนาจ ใคร ๆ ก็สามารถ
รังแกเขาได้ เพราะมารดาผู้ให้กำเนิดเป็นเพียงนางกำนัลในวัง
เท่านั้น นางเสียชีวิตไปตั้งแต่เขายังเด็ก พระบิดาก็ไม่ได้ใส่
พระทัย

เขาพยายามดิ้นรนเพื่อเอาชีวิตรอดในวังหลังแห่งนี้

แทบเป็นเรื่องมหัศจรรย์มากที่เขาที่มีชีวิตรอดมาถึงได้ถึง
ห้าหกขวบ หลังจากที่ฮองเฮาเลือกเขามาเลี้ยงดู เขากลายเป็น
พระโอรสของพระนาง ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป หากเขาไม่ได้
ฮองเฮาเลี้ยงดูแล้ว เขาจะมีชีวิตรอดได้อย่างไร

เสด็จแม่ของเขาอ่อนโยน ไม่เคยกริ้วหรือแม้แต่โกรธ-
เคืองผู้ใด พระนางดีกับเขามาก แม้ว่าจะไม่ใช่มารดาผู้ให้กำเนิด
แต่การเลี้ยงดูที่เต็มไปด้วยความเมตตาของพระนางสำคัญกว่า
การให้กำเนิดเขาเสียอีก

สายพระเนตรของฮองเต๋โจวเปี่ยมล้นไปด้วยความอบอุ่น
และรู้คุณ

ฮองเต๋โจวประทับนั่งลง พุดคุยเรื่องราวแต่หนหลัง ไทเฮา
เอี่ยมพระหัตถ์มาแตะที่เศียรของฮองเต๋โจวเหมือนเขายังเป็น
เด็กเล็กๆ ทำให้ฮองเต๋โจวทรงพระสรวลขึ้นมาทันที เป็นรอย
แย้มสรวลที่มาจากน้ำพระทัยอย่างแท้จริง นานมากแล้วที่ฮองเต๋
โจวไม่ได้มีจิตใจที่เบิกบานเช่นนี้ ฮองเต๋โจวทรงมีพระราชปฏิสันถาร
กับพระนางอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเสด็จจากไป

“เสด็จแม่ หากมีเวลาข้าจะมาเยี่ยมท่านอีกครั้งพะย่ะค่ะ”

หลังจากนั้นแม่นมฉู่จึงได้มาเข้าเฝ้าไทเฮาเช่นเดิม นางคิดในใจว่าฝ่าบาทมาเข้าเฝ้าเยี่ยมเยียนพระมารดาเช่นนี้ แต่เหตุใดไม่หาหมอลวงมาตรวจวินิจฉัยดูพระอาการของไทเฮาเลย

แม่นมฉู่ช่วยพยุงให้ไทเฮาประทับนั่งลง พระนางทรงเหม่อลอยราวกับไร้วิญญาณ ทำให้แม่นมฉู่รู้สึกทั้งหดหู่และไม่สบายใจ

นางไม่รู้ว่าคนผู้นั้นจะรักษาอาการพระอาการของไทเฮาได้หรือไม่

ในเย็นวันต่อมา นางได้บังเอิญชนกับสาวใช้ในวังหลวง นางกำนัลคนนั้นรีบคุกเข่าขอโทษและขอความเมตตา แม่นมฉู่ตำหนินางอย่างเย็นชา จากนั้นจึงได้เดินเข้าตำหนักไป หลังจากนั้นนางจึงได้พบว่า มีสิ่งของแปลกปลอมอยู่ในร่างกายของตนเอง เป็นกระดาศที่เขียนด้วยลายมือคันทา ว่าให้ไปโรงหมอลวงเวลาไหนเพื่อพบหมอ นอกจากนี้ก็มียาเม็ดอีกด้วย นางรีบเอาของทั้งสองอย่างซ่อนเอาไว้

แม่นมฉู่เดินกระสับกระส่ายไปมาอยู่ในห้อง จากนั้นจึงตัดสินใจไปเข้าเฝ้าองค์ไทเฮา แม่นมฉู่มอบยาให้กับพระนาง

ไม่นานหลังจากเสวยยาเม็ดเข้าไป พระวรกายเริ่มชักกระตุก
ขึ้นมา แม่นมณัฐรู้ดีว่านี่คือผลข้างเคียงของยา จะทำให้ร่างกายมี
อาการชักอย่างน่ากลัว แต่จะไม่ทำร้ายพระวรกายขององค์ไทเฮา

นางรู้ว่านี่เป็นสิ่งจำเป็น ถ้าองค์ไทเฮามีพระอาการดี
ไม่น่าเป็นห่วง องค์หญิงใหญ่จะไม่เคียดหาหมอมาดูพระอาการ
ของพระนางเลย แต่พอเห็นพระวรกายที่ชักกระตุกไม่หยุดเช่นนั้น
นางอดเป็นกังวลไม่ได้ นางพยายามระงับอาการกังวลของตน
แล้วร้องเรียกบ่าวรับใช้ในตำหนักทันที

“ไปตามหมอหลวงมาเร็ว! ไทเฮาทรงพระประชวร!”

เมื่อบ่าวรับใช้มาเห็นภาพตรงหน้า พวกเขารีบไปทูล
ถวายรายงานองค์หญิงใหญ่ทันที เฝื่อนเวลานั้นองค์หญิงใหญ่
อยู่ในวังหลวง พระนางจึงรีบส่งหมอหลวงไปตรวจพระอาการ
ขององค์ไทเฮาอย่างเร่งรีบ

ไทเฮาเสียสติได้ แต่นางจะตายไม่ได้!!

บทที่ 552 ไทเฮาถูกวางยาพิษ

นางกำนัลรีบไปที่โรงหมอลวงทันที ในคืนนี้มีหมอลวงประจำอยู่เวรห้าคนและหมอทั่วไปอีกหลายคน เมื่อนางกำนัลเล่าถึงพระอาการของไทเฮา หมอลวงทั้งหมดจึงถูกเรียกตัวไปพร้อมกัน บังเอิญว่าหวังเซี่ยวจืออยู่ที่นั่นด้วย เขาตกตะลึงไปชั่วครู่ เมื่อได้ยินว่าไทเฮาทรงพระประชวรและให้ตามหมอลวง

ก่อนหน้านี้เขาทราบมาว่าองค์ไทเฮาเป็นบุคคลพิเศษ ถ้าหากเป็นไปได้อีกจะได้เข้าไปยุ่งเกี่ยว โชคดีที่พระองค์ไม่ค่อยได้เรียกหมอลวงเข้าพบบ่อยครั้งนัก แต่ครั้งนี้ท่าทางวิตกกังวลของนางกำนัลทำให้รู้ว่าพระอาการไม่น่าจะสู้ดี จำต้องเรียกใช้หมอลวง

ตอนนี้เขาเป็นหมอลวงเพียงคนเดียว เขาจึงต้องไปอย่างไม่เต็มใจ เพียงแต่เขาไม่ยากที่จะรับมือเรื่องนี้เพียงตามลำพัง สายตาเขาเบนไปหาซูไท่หยวนทันที

“หมอซู เจ้ามากับข้า” หวังเซี่ยวจือพูด

“ขอรับ” ชูไต่หยวนรีบลุกขึ้นอย่างกระฉับกระฉ่ง ทำที่เป็นไปอย่างย่ำเเกรง

พวกเขาพากันเดินไปยังตำหนักพุทธรวาส เมื่อไปถึงก็เห็นองค์ไทเฮาบรรทมอยู่บนพระแท่น พระวรกายช้ำกระตุกอย่างรุนแรงดูน่ากลัว ที่ด้านข้างมีองค์หญิงใหญ่ยืนทอดพระเนตรอย่างเป็นกังวล เมื่อเห็นหมอเข้ามา นางจึงเอ่ยว่า

“มาตรวจองค์ไทเฮาสี!”

หวังเซียวจีรีบรุดเข้าไปจับพระหัตถ์ตรวจดูชีพจรของพระนาง เขาเห็นว่าเป็นปกติดี ไม่ได้มีปัญหา แต่เหตุใดนางจึงได้มีพระวรกายกระตุกเช่นนี้ได้เล่า

สายพระเนตรขององค์หญิงใหญ่ที่กดดันทำให้หวังเซียวจีถึงกับใจสั่น

“องค์หญิงใหญ่ กระหม่อมอยากทราบที่ไทเฮาทรงมีพระอาการเช่นนี้มานานสักแค่ไหนแล้วพะย่ะค่ะ” หวังเซียวจีทูลถาม พระนางกลับเบนพระพักตร์หันไปเอ่ยกับแม่นมฉู่

“นานแค่ไหนแล้ว”

“ก่อนจะไปกราบทูลองค์หญิงใหญ่ก็เป็นเกือบครึ่งชั่วยามแล้วเพคะ พระนางซักทุกๆ หนึ่งเค่อ กินระยะเวลาสั้นยาวไม่เท่ากันเพคะ” แม่มมจู้ตอบ นางมองไปที่หวังเซียวจีอย่างใจจดจ่อ

“ข้าขอร้องช่วยไทเฮาด้วยเจ้าค่ะ”

“ไทเฮาเป็นอะไรไปหรือ” องค์หญิงตรัสถามหวังเซียวจี

“ทูลองค์หญิงใหญ่ ไทเฮา...ชีพจรของพระนางทรงเป็นปกติดีทุกอย่างพะยะค่ะ” หวังเซียวจีปาดเหงื่อที่ผุดขึ้นที่หน้าผาก สีพระพักตร์ขององค์หญิงใหญ่แปรเปลี่ยนไปเป็นเย็นชาทันที

“หากไม่เป็นอะไร จะมีอาการเช่นนี้ได้อย่างไร?”

หวังเซียวจีรีบทรุดลงนั่งคุกเข่า

องค์หญิงใหญ่ทอดพระเนตรมองไปที่ซูไท่หยวน

“เจ้ามาดูลิ! ถ้าทำไม่ได้ก็ให้คนอื่นทำ ไม่เช่นนั้นจะได้ยุบโรงหมอกทั้งไปเสียเลย!” พระสุรเสียงเย็นชาวางอำนาจ ซูไท่หยวนทำท่าหวาดผวา เดินไปข้างพระแท่นบรรทมอย่างสั่นเทา เขาเอื้อมมือไปจับพระกรของไทเฮา ใช้เวลาตรวจวินิจฉัยอยู่นาน

จนองค์หญิงใหญ่เริ่มร้อนพระทัย ก่อนที่ความอดทนของพระนางจะหมดลง ชูไต่หยวนจึงดึงมือออก

“ทูลองค์หญิงใหญ่ ไทเฮามีพระอาการของโรคลมบ้าหมู โชคดีที่เป็นแค่พระอาการเบื้องต้นเท่านั้น ไม่รุนแรงมากนัก ยังสามารถรักษาให้หายได้พะย่ะค่ะ”

“งั้นก็รีบรักษา! จะมานั่งอยู่ทำไม!”

ชูไต่หยวนรีบเปิดล่วมยา หยิบขวดยาเปิดฝาดอกนำโสมออกมาชิ้นหนึ่งใส่ในพระโอษฐ์ของไทเฮา เขาหยิบเข็มเงินขึ้นมาทำการฝังเข็มให้พระนาง หลังจากฝังเข็มไปได้สักพัก พระอาการกระตุกชักเกร็งขององค์ไทเฮาก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง

หลังจากนั้นไม่นาน พระอาการชักก็หมดไป ชูไต่หยวนถอนหายใจด้วยความโล่งอก เขาถอนเข็มออก องค์ไทเฮาจึงได้ลืมพระเนตรขึ้น กวาดสายตาไปรอบๆ ห้องอย่างมีนัย

“ไทเฮาเพคะ พระองค์ฟื้นแล้ว!” แม่นมฉู่ประหลาดใจมาก องค์หญิงใหญ่ถอนหายใจด้วยความโล่งอก นางเดินไปหาชูไต่หยวน

“ข้ามีเรื่องจะถามเจ้า” ชูไท่หยวนเดินตามนางออกไป
ด้วยความนอบน้อม

องค์หญิงไหญ่มีพระวรกายค่อนข้างท้วม พระพักตร์ของ
นางกลมแลดูพระทัยดี แต่ในยามที่นางชำเลื่องสายพระเนตร
มองผู้คนกลับดูกระต้างเย็นชาไม่น้อย

“เจ้าเพื่งบอกว่าไท่เฮาทรงพระประชวร...”

“ลมบ้าหมูเป็นโรคที่กระหม่อมพบเจอมามากครั้งแล้ว
อาการของไท่เฮาสามารถควบคุมได้ด้วยการฝังเข็มพะยะค่ะ”

ชูไท่หยวนรู้สาเหตุที่ว่าเหตุใดไท่เฮาถึงได้มีพระอาการ
ชักเกร็ง นั่นเป็นเพราะเขาเตรียมยาเม็ดที่ทำให้ไท่เฮาอาจจะเกิด
อาการคล้ายลมบ้าหมูและรักษาให้หายได้โดยการฝังเข็ม เพื่อ
ที่จะได้มีข้ออ้างในการเข้าเฝ้าเป็นบางครั้ง

“จะเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตหรือไม่” องค์หญิงไหญ่ตรัส-
ถาม ชูไท่หยวนตกตะลึงไปชั่วขณะหนึ่งก่อนจะรีบทูลตอบว่า

“หากไม่รักษาพระอาการให้ดี อาการชักเกร็งเช่นนี้
จะเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ต่อไปอาจจะถึงกับเสียชีวิตได้พะยะค่ะ”

พระพักตร์ขององค์หญิงใหญ่เปลี่ยนไปทันที

“รักษาพระนางให้ดี หากมีอะไรเกิดขึ้นกับไทเฮา เจ้าและ
โรงหมอหลวงจะต้องถูกฝังไปพร้อมกับนาง เข้าใจหรือไม่?”

“กระหม่อมรับทราบพะย่ะค่ะ” ชูไท่หยวนรีบตอบทันที

“เจ้าชื่ออะไร” องค์หญิงใหญ่ตรัสถาม

“กระหม่อมมีนามว่าชูไท่หยวนพะย่ะค่ะ”

“ชูไท่หยวน ข้าจะถามเจ้าอีกครั้ง นอกจากอาการลมบ้าหมู
นี้แล้ว ไทเฮาทรงมีพระอาการอะไรอีก พระนางจำเป็นกงไม้ได้
ด้วยซ้ำไป” สายพระเนตรขององค์หญิงใหญ่ที่จ้องมองเขาเต็มไปด้วย
ความเย็นชา

“กราบทูลองค์หญิงใหญ่ ไทเฮาไม่มีพระอาการอื่นพะย่ะค่ะ
ส่วนความจำของพระองค์อาจจะเป็นเพราะความชราจึงทำให้
หลงลืมพะย่ะค่ะ” ความเย็นชาในดวงตาขององค์หญิงใหญ่จาง
หายไปเล็กน้อย

“พระนางชรามาแล้ว ข้ารู้...” องค์หญิงใหญ่บอกพระหัตถ์
ของนาง บอกให้ทั้งสองกลับไปโรงหมอลวง ทั้งหวังเชียวจี
และชูไท่หยวนจึงจากไป

องค์หญิงใหญ่นอนอยู่ที่หน้าประตู นางมองไปที่ห้อง
บรรทมของไท่เฮาด้วยสีพระพักตร์ที่ไม่มีผู้คาดเดาได้

คนเสียสติ! ช่างน่ารำคาญยิ่งนัก!

หากตายไปแล้วก็ดี อย่างน้อยคนตายก็ย่อมเก็บความลับ
ได้

แต่อย่างไรก็ตาม ฮองเต๋ยังคงเป็นห่วงและมีความรัก
ต่อพระนางอยู่ เขาไม่เต็มใจที่จะปล่อยให้นางตายไป!

หวังเชียวจีและชูไท่หยวนกลับไปโรงหมอลวง ระหว่าง
ทางหวังเชียวจีเอาแต่พูดจาเย้ยหยัน

“ข้าไม่คิดว่าหมอชู่จะเก่งกาจเพียงนี้ ทำให้ข้ารู้สึกละอาย
ใจจริงๆ”

เขาลืมไปแล้วว่า หากไม่มีชูไท่หยวนที่รักษาอาการ
พระประจวรได้ เขาอาจจะถูกประณามว่าเป็นถึงหมอลวง แต่
ไม่สามารถวินิจฉัยพระอาการได้

นี่จะไม่ใช้เรื่องเสียหน้าครั้งใหญ่หรือ

“องค์หญิงใหญ่ตรัสอะไรกับเจ้า” หวังเซียวจีถาม

“พระนางให้ข้าช่วยรักษาพระอาการขององค์ไท่เฮาต่อไป
ขอรับ” ชูไท่หยวนกล่าว

“นี่เจ้ากำลังโอ้อวดหรือ ชูไท่หยวนเอ๋ย เจ้าคิดว่ามันเป็น
เรื่องดีหรือ การเป็นหมอขององค์ไท่เฮานะ ก่อนหน้านี้เคยมีหมอ
ไปรักษาพระอาการของพระนาง แล้วเจ้าเดาสิว่าเกิดอะไรขึ้น
กับพวกเขา” ชูไท่หยวนมองไปที่เขา

“สุดท้ายคนพวกนั้นก็ตายหมด!” หวังเซียวจีแสดงสีหน้า
หวาดกลัว

“อ้อ...” ชูไท่หยวนไม่มีความกลัวบนใบหน้าของเขาเลย
เขาเลือกที่จะรับคำเสียงเบา ๆ เท่านั้น หวังเซียวจีตื่นตันที่ได้
เห็นท่าทีของเขา

“ชูไท่หยวน เจ้าทำสีหน้าเช่นนี้หมายความว่าอะไร”

ในขณะนั้นเอง จู่ๆ หวังเซียวจี้ก็รู้สึกว่าเขาของเขาอ่อนปวกเปียกขึ้นมากะทันหัน ร่างกายคะมำไปข้างหน้าอย่างควบคุมไม่ได้ เขาล้มลงไปกับพื้นอย่างแรงพร้อมกับโอตครวญ

“โอ้ย...ข้าเจ็บจะตายอยู่แล้ว”

ชูไท่หยวนมองไปที่เด็กฝึกยาสองคนที่ยืนอยู่ตรงทางเข้าโรงหมอหลวง รอยยิ้มบนใบหน้าของพวกเขาพลันหายไป พวกเขารีบเข้ามาช่วยพยุงหวังเซียวจี้

“ท่านหมอหวัง เป็นอย่างไรบ้าง นี่มีดแล้ว ท่านควรมองพื้นให้ดีๆ สิขอรับ” เด็กฝึกยาสองคนวิ่งไปเอากล้วยมาให้ชูไท่หยวน

ชื่อของเด็กทั้งสองนี้เคยเป็นตัวเลขมาก่อน ชูไท่หยวนจึงตั้งชื่อให้พวกเขาใหม่ว่า เจาเย่าและหม่ายตง

ชูไท่หยวนมองไปที่หม่ายตง เด็กคนนั้นแลบลิ้นใส่เขา ชูไท่หยวนไม่สนใจหวังเซียวจี้อีกต่อไป เขาจับมือของเด็ก

ทั้งสองเข้าไปในโรงหมอ หลังจากที่พาเด็กทั้งสองกลับไปยังห้อง
ของตัวเองแล้ว ใบหน้าของซูไต่หยวนก็เคร่งขรึมขึ้น

หลังจากที่ได้จับชีพจร เขาก็รู้ว่าอาการบ้าคั่งของไทเฮา
นั้นเกิดจากการวางยาพิษ

วางยาพิษ

บทที่ 553 เจรจา

พิษในร่างกายของไทเฮามีความซับซ้อนและวินิจฉัยได้ยาก หากวิชาการแพทย์อ่อนด้อยย่อมหาไม่เจออย่างแน่นอน หวังเซียวจิกกล่าวว่าเคยมีหมอหลวงที่รักษาไทเฮามาก่อนหน้านั้น ไม่นานก็เสียชีวิตไป

ซูไท่หยวนรู้ว่านี่ไม่ใช่แค่คำขู่ แต่คือเรื่องจริง อาจจะเพราะหมอหลวงคนนั้นวินิจฉัยว่าไทเฮาได้รับยาพิษเข้าไป องค์หญิงใหญ่จึงทดสอบเขา โชคดีที่เขาเฉลียวใจจึงแกล้งทำเป็นไม่รู้ หากเขาพูดความจริงไป เขาคงได้ตายไปตอนนั้นเป็นแน่ พิษที่น่าจะมีความเกี่ยวข้องกับองค์หญิงใหญ่

ตอนนี้เขาควรบอกவேจิงและถังหลี่เกี่ยวกับพระอาการของไทเฮาและทำที่การแสดงออกขององค์หญิงใหญ่เพื่อวางแผนรับมือเรื่องนี้

หมอหลวงสามารถออกไปนอกพระราชวังเพื่อกลับบ้านได้ในตอนดึก หากวันนั้นไม่ได้เข้าเฝ้าและได้ขออนุญาตหัวหน้า

ของหมอล่วงแล้ว แต่ชูไต้หยวนไม่เคยได้โอกาสนี้เลย เพราะหวังเชียวจีให้เขาอยู่เวรกลางคืนมาโดยตลอด

“มันไกลเกินไป เจ้าเพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่นาน มีอะไรต้องเรียนรู้อีกมาก การที่เจ้าค้างคืนจะทำให้ได้เรียนรู้ เป็นประโยชน์ต่อตัวเจ้าเอง”

ไม่ดีตรงไหน เหมือนกับการที่เขาฝึกสวมรองเท้าคู่เล็กๆ ไม่พอดี! ชูไต้หยวนไม่ได้นอนมาหลายคืนแล้ว หัวหน้าหมอล่วงเองก็เสียใจ แต่เขาไม่อาจจะต่อต้านหวังเชียวจีได้ เขาจึงต้องปฏิบัติหน้าที่อยู่เวรตอนกลางคืน ไม่ว่าชูไต้หยวนจะอารมณ์เย็นมากเพียงไหน ตอนนี้เขาก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป ไม่ใช่เพราะงานหนัก แต่เป็นเพราะเขาต้องบอกเว่ยฉิงและถั่งหลี่เกี่ยวกับพระอาการของไทเฮาโดยเร็วที่สุด! เขาเข้าไปในห้อง ปิดประตู ด้วยสีหน้ากังวลและไม่พอใจ

ตอนนี้เขาอยากวางยาให้หวังเชียวจีต้องนอนเป็นผักสักครึ่งเดือนจริงๆ ในตอนนั้นเองที่หม่ายตงก็เดินเข้ามาหา

“ท่านอาจารย์ อย่างกังวลเลย” หม่ายตงเงยหน้าขึ้นมอง ชูไท่หยวน เขาตัวเล็ก แต่มีความเป็นผู้ใหญ่และไวใจได้ ให้ความรู้สึกว่าเขาเป็นผู้ใหญ่ที่ถูกย่อส่วนลงมา

“อืม...ไม่ต้องรีบร้อน” ชูไท่หยวนกล่าว

เขาต้องตั้งสติให้ดี ในช่วงสองสามวันที่ผ่านมา เขาไป ผังเข็มให้แก่ไท่เฮาอีกครั้ง และใช้โอกาสนั้นวินิจฉัยพิษที่อยู่ใน พระวรกายอย่างถี่ถ้วน จากนั้นจึงได้คิดหาวิธีล้างพิษในร่างกาย

“ฝากเรื่องของหวังเซี่ยวจีไว้ที่ข้ากับเจาเย่าเถิดขอรับ” หม่ายตงพูดพร้อมกับขยิบตาให้กับชูไท่หยวนอย่างซุกซน

ในตอนกลางคืน หวังเซี่ยวจีเข้าเวรเหมือนอย่างเคย เขารู้สึกปวดท้องเล็กน้อยจึงลุกไปเข้าห้องน้ำ เจาเย่าและหม่ายตงชำเลื่องมองกันโอกาสมาถึงแล้ว! ทั้งสองเดินออกมา หวังเซี่ยวจีชนกับเจาเย่า เขาโกรธหันมาด่าอีกฝ่ายทันทีที่ทำให้เขา เสียเวลา

ส่วนหม่ายตงเข้าไปในห้องน้ำห้องแรก ภายในนั้น ถูกตอกยัดไว้ด้วยไม้กระดาน เมื่อเขาเข้าไปถึงจึงได้แอบคลาย

กระดานออก แล้วหยิบแผ่นกระดานอีกอันขึ้นมาวางไว้ข้างๆ
ก่อนจะออกไปจากห้องน้ำ

หลังจากนั้นไม่นาน หวังเชียวจีมาถึง เขาเห็นประตู
ห้องน้ำเปิดอยู่ก็พรวดพราดเข้าไปโดยไม่ทันระวัง อีกทั้งเป็น
เวลากลางคืน เขาจึงก้าวพลาด!

“อะ!” เสียงร้องเอะอะดังขึ้น กลิ่นเหม็นท่วมไปทั้งตัวเขา

เช้าวันถัดมา

“เจ้าไต้ยีนโหม เมื่อคืนหวังเชียวจีเข้าห้องน้ำแล้วเผลอ
ตกลงไปในบ่อส้ม!”

“ใช่ ข้าไต้ยีนว่าตอนที่ช่วยเขาขึ้นมา ตัวเขาเต็มไปด้วย
สิ่งสกปรกและขนหน้าเสียดสะเอียน!”

“น่าจะเป็นผลกรรมที่เขาทำเอาไว้ สมควรแล้ว!”

“เขาถูกทหารยามแบกกลับไปบ้าน ดูเหมือนว่าต้องนอน
ถึงครึ่งเดือนเลยทีเดียว”

“อย่าฝันมาจะดีกว่า ข้าเองก็คิดแบบนั้นตอนเห็นเขา”

“น่ากลืนไส้!”

ในตอนเช้า บรรดาหมอทั้งหลายต่างรวมตัวเพื่อซุบซิบกัน หมอทุกคนไม่มีใครชอบหวังชีวิต พวกเขาดีใจและมีความสุขมากที่เขาตกส้วม ไม่มีใครให้ความสนใจซูโม่หยวน หัวหน้าหมอจึงอนุญาตให้เขากลับไปหาครอบครัว

หมอซูออกจากวังหลวงกลับไปที่บ้านอยู่โหว่ ทันทีที่ไปถึงหน้าประตู เขาเห็นคนผู้หนึ่งยืนรออยู่ นั่นคือภรรยาของเขา! เมื่อฮุยินซูเห็นซูโม่หยวน ดวงตาของนางก็เป็นประกายขึ้นมาทันที

นางรีบเดินมาหาสามี กวาดตามองเขาไปทั่วร่างกาย สังเกตเห็นว่าสามีของนางผอมลง ทั้งแวตาดูอ่อนล้า ทำให้หัวใจของนางเจ็บปวด สามีภรรยาเดินเข้าไปในจวนอยู่โหว่ด้วยกัน

ถึงหลี่ไถ่ยืนยันว่าหมอซูกลับมา นางจึงรีบมาหาเขาทันที

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้ากลับมาแล้ว” ชูไท่หยวนถามอย่างสงสัย เขาไม่ได้ส่งจดหมายแจ้งล่วงหน้าว่าเขาจะกลับมา แต่ภรรยาของเขารู้ได้อย่างไร ถึงได้ไปรอเขาหน้าประตูเช่นนั้น

“ฮูหยินชუმักจะไปรอที่หน้าประตูเสมอ จึงไม่แปลกที่จะได้เจอนาง” ถังหลี่พูดขึ้น

เมื่อชูไท่หยวนได้ยิน หัวใจของเขาก็อ่อนโยน จนไม่สนใจเรื่องไร้ยางอายอีกต่อไป

“ฮูหยินคิดถึงข้ามากหรือ” ช่างหน้าไม่อายจริง ๆ!

ชูไท่หยวนจับมือของภรรยา เขามองถึงหลี่ ถามนางอย่างจริงจัง

“เว่ยฉิงกลับมาหรือยัง” เขาถามเสียงต่ำ ไปหน้าของถังหลี่เองดูเคร่งขรึมเช่นกัน หมอชูต้องพบอะไรบางอย่างแน่นอน ถังหลี่มองไปที่ท้องฟ้า

“คงจะอีกสักพัก”

วันนี้เว่ยฉิงเลิกงานเร็ว หลังจากรอไม่นาน เขาก็กลับมาที่จวน จึงได้เริ่มคุยถึงเรื่องที่เกิดขึ้น

“พิษ?” เว่ยฉิงขมวดคิ้ว เขากำมือไว้แน่น

กลายเป็นว่าไทเฮาถูกวางยาพิษจนกลายเป็นเช่นนี้!
ถึงหลี่จื๊อจับมือของเว่ยฉิงไว้อย่างปลอดภัย โยนเงียบๆ ชายหนุ่มเอามือ
ไพล่หลัง ยิ้มให้ภรรยา

“หมอซู พิษนี้รักษาได้ไหม” เว่ยฉิงถาม

“พิษนี้ฝังลึกมาหลายปีแล้ว ทำให้มันซับซ้อนนิดหน่อย”
ซูไท่หยวนกล่าว

“ข้าจะค้นในตำราเพื่อหาวิธี ข้าคิดว่าสามารถรักษาได้
ถึงอาจจะไม่ทั้งหมด แต่ไทเฮาจะต้องดีขึ้นแน่นอน”

เว่ยฉิงพยักหน้า “ขอบคุณหมอซูมาก”

“ใครเป็นเจ้าของพิษนี้” ถึงหลี่ถาม

“องค์หญิงใหญ่ น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย” ซูไท่หยวน
กล่าว

“วันนั้นหลังจากที่ข้าตรวจชีพจรของไทเฮา องค์หญิงใหญ่
ก็ทดสอบข้าทันที”

“เหตุใดนางต้องวางยาพิษ ยาชนิดนี้ทำให้ผู้คนคลั่งและเป็นบ้า เป็นไปได้ไหมว่าเพราะไทเฮารู้ความลับอะไรบางอย่าง และกลัวว่าความลับจะรั่วไหล ความลับนี้คืออะไร แล้วฮ่องเต้ทรงรับทราบหรือไม่” ถังหลี่รั้วคำถามเป็นชุดอย่างตรงประเด็น

“ฮ่องเต้ น่าจะทรงรับทราบดี” เว่ยจิงว่า “เรื่องที่เกิดขึ้นในวังหลวง จะรอดพ้นสายพระเนตรพระภรรณไปได้อย่างไร”

“องค์หญิงใหญ่วางยาพิษ ฮองเต้ทรงยินยอม หรือฮ่องเต้เป็นคนสั่งนาง” ถังหลี่ถามอีกครั้ง ทุกคนเงยบไว้คำตอบ

หากเป็นโองการจากฮ่องเต้จริงๆ...นั่นหมายความว่าเขากำลังปิดความลับโดยการวางยาไทเฮาทำให้พระนางเสียดิต

เรื่องนี้ร้ายแรงและซับซ้อนเกินกว่าที่พวกเขาคิดเอาไว้ เว่ยจิงตึงสติกลับมาและพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“หมอซู ท่านต้องระวังตัวยามอยู่ในวังนะ” ซูไท่หยวนพยักหน้า

“ไม่ต้องห่วง ข้าจะระวังตัวให้ดี”

พวกเขาคุยกันเรื่องนี้หลังมือเย็น เว่ยฉิงจึงให้หมอชู่
ไปพักผ่อน

ถึงหล่มองสามืออย่างเป็นห่วง

“สามือ...” เขายิ้มรับ

“ฮูหยิน...ไม่เป็นไร หมอชู่จะต้องดูแลไทเฮาเป็นอย่างดี
ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย”

เขาเป็นห่วงไทเฮา ปรารถนาให้พระนางหายดีเป็นปกติ
แต่สิ่งที่สำคัญคือภรรยาของเขา เขาไม่ยากให้นางต้องเป็น
กังวล ชายหนุ่มจุ่มพิตที่ใบหน้าของนาง

“ฮูหยิน ในความโชคดีก็มีโชคร้าย และในความโชคร้าย
ก็มีโชคดี...นี่ดูเหมือนจะเป็นเรื่องไม่ดี แต่อาจจะมีสิ่งดีๆ ซ่อนอยู่
ก็เป็นได้ สิ่งที่ไทเฮาล่วงรู้ว่าจะเป็นประโยชน์กับพวกเรา”

เว่ยฉิงเกลี้ยกล่อมนาง เขาถอนหายใจอย่างความโล่งอก
และมีความสุข

บทที่ 554 ยากอนพิษ

เว่ยฉิงจูงมือถึงหลีขึ้นไปนอนบนเตียง ห่มผ้าคลุมให้นาง

“ฮูหยิน เจ้านอนก่อนเถอะ” เสียงของเขาทุ้มและอ่อนโยน ชายหนุ่มพุดพลงหลับตาไปด้วย เมื่อเขาได้ยินเสียงลมหายใจที่สม่ำเสมอ เว่ยฉิงจึงลืมตาขึ้นมองไปที่ภรรยาของเขา แสงจันทร์สาดส่องเข้ามากระทบใบหน้าเล็กๆ ทั้งดงามของนาง ตอนนี้งถึงหลีมีน้ำมีนวลมากขึ้น ดูเจ้าเนื้อเล็กน้อย นางน่ารักมาก แม้เขาจะอยากจะบีบแก้มนางมากเพียงไหนก็ต้องหักห้ามใจเอาไว้

สุดท้ายแล้ว เขาก็ก้มลงจูมพิตที่หน้าผากของนางเบาๆ ดุจขนห่านที่ตกลงมากระทบเท่านั้น ชายหนุ่มวางมือที่หน้าท้องของนางโดยไม่กล้าใช้แรงมากนัก

นี่คือลูกของพวกเขา

เด็กน้อยกำลังโตขึ้นเรื่อยๆ อีกไม่กี่เดือนก็จะได้ออกมาเจอบิดาแล้ว เขากำลังจินตนาการว่าใบหน้าของเด็กคนนี้จะเป็นอย่างไร...

ภายใต้แสงจันทร์ มุมปากของเว่ยฉิงยกยิ้มขึ้น หัวใจของเขาเต็มไปด้วยความสุข เขาลืมปัญหาและความเจ็บปวดทั้งหมดของตัวเองไป เว่ยฉิงเฝ้ามองภรรยาเจียบๆ ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงลุกเดินออกจากห้องไปเจียบๆ ความอ่อนโยนของเขาหายไป เหลือไว้แต่เพียงความเย็นชาบนใบหน้าเท่านั้น ชายหนุ่มเดินเข้าไปในห้องหนังสือ

หลังจากเข้าไป เขาปิดประตูแล้วกดที่ผนังมีช่องลับที่ซ่อนไว้เผยออกมา

ในนั้นมีสิ่งของมากมาย

ในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา เขาค้นหาหลักฐานลับๆ ที่ตระกูลหวัง องค์หญิงใหญ่ และตระกูลหลู รวมมือกันใส่ร้ายสกุลเซียว

นอกจากนี้แล้ว ยังมีทั้งพยานและหลักฐานมากเพียงพอที่จะทำให้คดีพลิกกลับมาได้ เป็นเวลาสี่สิบปีแล้วตั้งแต่เหตุการณ์ล้มล้างสกุลเซียวและกองทัพของเขาถูกทำลาย ตระกูลเซียวถูกลบหายไปราวกับต้นไม้ที่ตายไปแล้ว

อย่างไรก็ตาม ต้นไม้เก่าแก่ต้นนี้ยังมีรากอยู่แผ่กระจายออกไป ยังมีคนของเขาอยู่ในราชสำนักที่ไม่เชื่อว่าสกุลเขียวร่วมมือกับศัตรู พวกเขากำลังทำการสืบสวนอย่างเงียบๆ และต้องการพลิกคดีของตระกูลเขียวเช่นกัน...

เว่ยฉิงแอบติดต่อกับคนเหล่านี้

ชายหนุ่มมอบหลักฐานให้แก่พวกเขา และพวกเขาจะยื่นหลักฐานนี้โดยการทนายฎีกาเพื่อพิจารณาคดีของสกุลเขียวอีกครั้งเพื่อล้างมลทินให้แก่คนสกุลเขียว!

นี่คือแผนการดั้งเดิมของเว่ยฉิง แต่เขาเก็บเงียบเอาไว้ยังไม่ได้เคลื่อนไหวใดๆ เพราะรู้สึกถึงบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ถูกต้อง

เขาเพิ่งคิดออก สกุลหวังทำแบบนี้เพื่ออำนาจ บางทีการมีอยู่ของสกุลเขียวอาจเป็นเรื่องขวางทางสกุลหวังก็เป็นได้ หากไม่มีสกุลเขียว บุตรสาวของสกุลหวังอาจจะได้ขึ้นเป็นองค์ชายสามจ้าวจูก็ได้เป็นรัชทายาททันที

แล้วจุดประสงค์ขององค์หญิงใหญ่คืออะไร จุดประสงค์
ของสกุลหลูเล่า

สกุลหวัง องค์หญิงใหญ่ และสกุลหลู ต่างร่วมมือกันใส่-
ความสกุลเซียว ชายที่อยู่บนบัลลังก์มังกรผู้นั้นจะไม่รู้จริงๆ หรือ
สกุลเซียวมีอำนาจมาก การที่มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นเขายอมรับได้
หรือแท้จริงแล้วเขาอาจจะเป็นคนวางแผน

หากเขาส่งหลักฐานไป นั่นคือการเปิดโปงตัวเองและ
คนที่อยู่ฝ่ายสกุลเซียว ผลที่ตามมาย่อมเป็นหายนะ เมื่อก่อน
เขาแอบคิด ได้แต่เก็บเงียบ แต่หลังจากคืนนี้ทำให้เขารู้ว่าสิ่งที่
เขาคิดย่อมมีทางเป็นไปได้

ฮ่องเต้จะไม่รู้จริงๆ หรือว่าองค์หญิงใหญ่เลี้ยงดูบุตรสาว
บุญธรรมเพื่ออำนาจ เขารู้สึกว่าพระองค์ทรงยอมลงให้กับ
องค์หญิงใหญ่มาก นางมีความสัมพันธ์ที่ดีกับฮ่องเต้ อาจจะ
เป็นไปได้ว่าสุดท้ายแล้วนางอาจจะเป็นดาบในเงื้อมมือของ
ฮ่องเต้ก็เป็นได้...

เมื่อนึกถึงแล้ว เว่ยฉิงก็สั่นสะท้านไปทั้งตัว เขาสูดลม-
หายใจเข้าลึกๆ แล้วปิดช่องลับนั้น

“ซูอี” เขาเรียก

ชั่วพริบตาต่อมา ร่างสูงใหญ่ปรากฏขึ้นในห้อง เขาคุกเข่า
ต่อหน้าเว่ยฉิง ซูอีคือหัวหน้าขององค์กรรักษา ในตอนที่เขาอยู่
ฉิงโจว เขาเรียนการต่อสู้ฝึกฝนกับซูอีเสมือนพี่น้องกัน ต่อมา
ลุงสามก็ขอให้ซูอีมาติดตามเขา ซูอีให้สัตย์ปฏิญาณตนต่อหน้า
เว่ยฉิงด้วยความเคารพและภักดี

ตั้งแต่นั้นมา เขาก็กลายเป็นคนของเว่ยฉิง เว่ยฉิงเป็น
เจ้านายและเจ้าของชีวิตของพวกเขา

“บอกคนเหล่านั้นว่าอย่าสืบเรื่องของสกุลเซียวและ
อย่าได้พูดถึงสกุลเซียวอย่างเด็ดขาด ทำเป็นว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
กับสกุลเซียวแล้ว” เว่ยฉิงกำชับ

เดิมทีพวกเขาเตรียมพร้อมที่จะยื่นถวายฎีกาเรื่องนี้ให้กับ
ฮ่องเต้แล้ว แต่เป็นเพราะเหตุใด ความคิดของนายท่านจึงได้
เปลี่ยนไปกลับหัวกลับหางเช่นนี้ได้

ซูอีรับคำก่อนจากไป

ชูไท่หยวนอยู่กับฮูหยินชูเป็นเวลาสองวัน จากนั้นเขาก็ตอนหลับที่โรงหมอลง เมื่อไม่มีหวังเซียวจี้ก็ไม่มีใครทำให้ชูไท่หยวนลำบากใจได้อีกต่อไป ตราบใดที่เขาทำหน้าที่ของตัวเองได้ดี และไปฝังเข็มให้กับไท่เฮา

เมื่อชูไท่หยวนฝังเข็ม บรรดาคนรับใช้ในวังหลายคนยืนอยู่ข้างๆ แม่นมฉู่ไม่มีแม้แต่โอกาสจะถามถึงอาการของไท่เฮา หลังจากฝังเข็มเสร็จเขาก็จากไป รวมถึงข้าราชการไพร่เหล่านั้นด้วย

“เจิบ...” ไท่เฮาเข้าไปที่จุดฝังเข็ม ส่งเสียงคร่ำครวญ แม่นมฉู่เทเม็ดน้ำตาลออกจากขวดยื่นให้นาง หลังจากที่ไท่เฮาเสวยเข้าไปแล้ว นางจึงสงบลง

ไม่นานนัก นางก็เริ่มเหม่อลอยอีกครั้ง วิญญาณของนางดูราวกับออกจากร่าง ประหนึ่งต้นไม้แก่ที่เหี่ยวเฉาสูญเสียความมีชีวิตชีวา หัวใจของแม่นมฉู่กระตุก

นางรับรู้ว่าไท่เฮาถูกวางยาพิษ แต่ไม่รู้ว่าหมอชูจะได้ค้นพบวิธีล้างพิษหรือไม่...

สิบวันต่อมา ชูไท่หยวนที่อยู่ในโรงหมอกก็เขียนใบสั่งยาสำหรับการล้างพิษ หลังจากได้กลับบ้านสองสามครั้ง เขาทำยาเม็ดน้ำตาลมอมให้แม่มนุ่มเจียบๆ แทนเม็ดน้ำตาลอันเดิม แม่มนุ่มมีความสุข นางถวายเม็ดน้ำตาลสูตรใหม่แก่ไท่เฮา แต่หลังจากที่เสวยไปสักกระยะหนึ่งแล้ว พระอาการของพระนางก็ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงมากนัก

แม่มนุ่มแอบถามชูไท่หยวน เขาได้แต่บอกว่าไท่เฮานั้นได้รับพิษมาเป็นเวลานานจนฝังรากลึกลงไปในร่างกาย แม้ว่า จะได้รับยาแก้พิษแล้ว แต่ก็ยากที่จะบอกว่างานจะหายเมื่อไหร่...บางทีอาจจะกลับมาเป็นเหมือนเดิมและจำผู้คนได้ หรือนางอาจจะฟื้นคืนสติมาเป็นเพียงเด็กอายุห้าหรือหกขวบเท่านั้น หรืออาจจะเป็นเหมือนเดิม...ทุกอย่างยากที่จะบอกได้

แม่มนุ่มประสานมือของนางไว้ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด นางวิงวอนอยู่ในใจ ขอให้พระพุทธรองค์ทรงโปรด ขอให้ไท่เฮาฟื้นคืนสติด้วยเถิด...

ในตอนนั้นเอง องค์หญิงจิ้งจุกก็มาที่จวนอุโหวหลายครั้ง กุ๋หวนจิ้นก็เหมือนมีพรายกระซิบ พอนางมาถึง เขาจะโผล่หน้า มาที่จวนอุโหวเช่นกัน ถึงหลีกตะลึ่งกับความบังเอิญนี้ ในเวลา เดียวกัน หญิงสาวก็พบว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาค่อยๆ เปลี่ยนไปเล็กน้อย

ครั้งหนึ่งองค์หญิงจิ้งจุกเสด็จมายังจวนอุโหวเพื่อเสวย พระกระยาหารมือเที่ยง

วันนั้นกุ๋หวนจิ้นถือวิสาสะนั่งข้างองค์หญิง นางทอด-พระเนตรไปยังจานอาหารที่อยู่ไกลจากตนเอง แม้วางจะเป็น คนตรงไปตรงมา แต่ด้วยมารยาทแล้ว ทำให้นางไม่กล้าแม้แต่ จะเอื้อมมือไปคีบอาหารจานนั้น นางได้แต่ทอดสายตาอย่าง อาวรณ์ ในที่สุดก็จำต้องล้มเลิกความตั้งใจไป คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ อาหารจานนั้นก็ลอยมาอยู่ที่เบื้องหน้า จิ้งจุกมองกุ๋หวนจิ้นอย่าง ประหลาดใจ

“กระหม่อมอยากกินจานนี้เช่นกัน” กุ๋หวนจิ้นพูดด้วย สีหน้าไร้อารมณ์ แต่ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่าใบหูของเขาแดง-ระเรื่อขึ้น ถึงหลีกก็ได้เห็นเช่นกัน

พี่สามของนางเอ่ยว่าไม่ต้องการให้องค์หญิงจิ่งซูมีชะตากรรมเช่นเดิม ดูด้วยตาก็นึกว่าเขาชอบนาง ยามอยู่ต่อหน้าองค์หญิงจิ่งซู เขามีท่าทีประหม่าเอะอะ ซ้ำยังหงุดหงิด เพราะไม่สามารถพูดในสิ่งที่คิดได้!

วันนี้องค์หญิงจิ่งซูเสด็จมาที่จวนอู่โหว นางมาหาถึงหลี่แต่ก็อดไม่ได้ที่จะทอดพระเนตรมองไปรอบๆ

“วันนี้พี่สามตั้งใจจะมาหาข้าที่จวนอู่โหว” หลี่เอ๋อขึ้นราวกับไม่ตั้งใจ

จิ่งซูทำเสียงรับรู้ในลำคอ ราวกับไม่สนใจแต่หลังจากนั้นไม่นานนางก็พูดว่า

“แล้วเหตุใดเขายังไม่มาเล่า”

หรือกู่หวนจินจะป่วย องค์หญิงจิ่งซูประทับยืนขึ้นทันที

“อาจื่อ มีอะไรหรือ”

“ข้า ข้า...” ดวงตาขององค์หญิงจิ่งซูส่ายไปมา ดูเขินอายเล็กน้อย

“อาจื่อ...จะไปหาพี่สามหรือ” ถังหลี่ถามด้วยรอยยิ้ม

ใครจะอยากเห็นกู่หวนจิ้นกัน?!

องค์หญิงจิงซู่เจียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดด้วยความโกรธ

“ใช่ ข้าจะไปดูให้เห็นกับตาว่าเขาตายหรือยัง!”

หลังจากที่พูดจบ นางก็หันหลังจากไป แต่ฝีเท้าของนาง กลับดูกระตือรือร้น ถังหลี่หัวเราะเบาๆ ซ้ำเป็นคู่รักที่น่าจับตาเหลือเกิน

พริบตาเดียวก็ถึงเดือนเจ็ดแล้ว ไทเฮาเสวยยาเม็ดของ หมอชู่มาได้เกือบเดือนแล้ว วันนี้ในขณะที่แม่หมั่นกำลังดูแล ดอกไม้และต้นไม้ในสวนของตำหนัก ก็นึกถึงครั้งแรกที่ไทเฮา เสด็จมายังตำหนักพุทธาวาสแห่งนี้ ตอนนั้นพระนางยังมีพระพลานามัยดี ไม่ได้มีพระอาการเสียพระสติแต่อย่างใด ไทเฮา ทรงปลูกดอกไม้พร้อมกับแย้มสรวล ยามถึงฤดูใบไม้ผลิเมื่อ ดอกไม้บาน พระนางจะทรงพระเกษมสำราญมาก แม่หมั่นจึงได้ดูแลต้นไม้ดอกไม้เหล่านี้เป็นอย่างดี

“อาเยว่น้อย” เสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลัง แม่มนมฉ่ำตกตะลึง
ไปครู่หนึ่ง

อาเยว่น้อย...

นางเข้ามารับใช้ไทเฮาตั้งแต่ตอนที่มียายุได้เพียงสิบขวบ
เท่านั้น ไทเฮาทรงอภิเษกแล้ว พระนางมีพระชันษามากกว่านาง
หลายปี จึงเห็นแม่มนมฉ่ำเป็นเด็กน้อยอยู่เสมอ

พระนางทรงโปรดตรัสเรียกนางว่า ‘อาเยว่น้อย’

แม่มนมฉ่ำคิดว่านางกำลังฝันไป นางหันศีรษะไปมองทันที
เห็นไทเฮาประทับยืนอยู่ด้านหลัง ทรงทอดพระเนตรมองนาง
อย่างแจ่มใสพร้อมกับตรัสเรียกอีกครั้งว่า

“อาเยว่น้อย”

ฉ่ำมารู้สึกสับสนจนมุก น้ำตาของนางไหลลงมา

บทที่ 555 คิดถึงหลานชาย

แม่หมจู้ระงับความตื่นเต้น นางมองไปรอบ ๆ รู้สึกโล่งอกว่า
ไม่มีผู้อื่นเห็น การพินคินสติของไทเฮาจะต้องให้ผู้ใดล่วงรู้ไม่ได้
แม่หมจู้รีบประคองพระหัตถ์ของไทเฮาเข้าไปในห้อง แล้วรีบ
ปิดประตูอย่างรวดเร็ว

นางมองไทเฮาที่มีพระพักตร์เต็มไปด้วยพระเมตตา
พระองค์ทรงมีน้ำพระทัยที่อ่อนโยนอยู่เสมอในยามที่ไม่ทรง
เสียดสี เมื่อได้เห็นท่าทีที่คุ่นตาของพระนางเช่นนั้นแล้ว ดวงตา
ของหมจู้มาเปลี่ยนเป็นสีแดง น้ำตาของนางไม่สามารถหยุดไหล
ได้เลย ไทเฮาทอดพระเนตร จากนั้นจึงได้เอื้อมพระหัตถ์มาลูบ
ที่ศีรษะของนางเบา ๆ

“อาเยว่น้อย เป็นอะไรหรือ มีคนรังแกเจ้าหรือ บอกข้าสิ
ข้าจะจัดการให้เจ้าเอง” ยิ่งได้ฟัง แม่หมจู้ก็น้ำตาธาร่วงหนักขึ้น
เมื่อก่อนนี้ตอนที่นางยังเล็ก นางมักถูกรังแก ไทเฮาทรงลูบศีรษะ
ของนาง ตรัสปลอบนางเช่นนั้น ต่อมาเมื่อนางเติบโตใหญ่ขึ้น ได้
เลื่อนฐานะขึ้นไปเป็นนางกำนัลชั้นสูง เป็นที่โปรดปรานและ

ไว้วางพระราชหฤทัยไทเฮา ข้าราชการบริพารในวังเรียกขานนางว่า
ฉู่กู่ด้วยความเคารพ จากนั้นจึงได้เปลี่ยนไปเป็นฉู่มามา¹

ใครๆ ต่างนับถือนาง แต่ไทเฮาก็ยังคงปกป้องนางเหมือน
เด็กเล็ก ๆ

“ไม่เป็นไรๆ อย่าร้องไห้เลย” ไทเฮาตรัสเบาๆ พระนาง
ทรงหยิบผ้าซับพระพักตร์ออกมาจากชายพระภูษา เช็ดน้ำตา
ให้แม่ฉู่

“ฝ่าบาท ดีเหลือเกินเพคะ พระองค์ทรงได้พระสติกลับคืน
มาแล้ว จากนั้นไปจะได้ไม่มีใครมารังแกหม่อมฉันได้อีกเพคะ”
แม่ฉู่สะอื้นให้

เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ เหมือนฝันเลยว่าไทเฮาของ
นางสิ้น

“โอ้...อาเยว่น้อย เหตุใดเจ้าถึงได้ดูมีอายุมากขึ้นเช่นนี้”
ไทเฮาทรงแปลกพระทัย

¹ แม่ฉู่

แม่นมฉู้รับรู้ได้ว่าอากัปกริยาของไทเฮามีบางอย่างผิดปกติ นับตั้งแต่พระสวามีสวรรคต พระนางทรงเงียบขรึมและดูเย็นชาลง ก่อนหน้านั้นไทเฮาจะมีพระนิสสัยร่าเริง อ่อนโยน แยมสรวลบ่อยครั้ง กระทั่งแม่นมฉู้ที่ได้พบเจอกับพระนางในครั้งแรก ยังอดสงสัยไม่ได้ว่าจะมีเจ้านายที่ดีเช่นนี้อยู่จริงหรือ

ต่อมาเมื่อติดตามไทเฮามาเป็นเวลานาน นางก็รู้ว่าพระนางเป็นคนที่หาได้ยากเพียงใดในวังหลวงแห่งนี้ บรรดาเจ้านายคนอื่นใครเล่าจะไม่มีใครมีความโหดร้ายอำมหิต แต่ไทเฮาทรงมีน้ำพระทัยอ่อนโยนและทรงมีพระกรุณาต่อข้าราชการบริพารมาก พระนางทรงมีพระเมตตาต่อทุกคน

โชคดียี่สิบสองปีที่พระองค์ก่อนก็มีพระอุปนิสัยคล้ายคลึงกัน พระองค์มีความห่วงใยต่อไทเฮาที่ไร้พระโอรสและพระธิดา จึงได้ให้นางรับเลี้ยงฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ท่าทีของพระนางเหมือนก่อนหน้านี้ไม่มีผิด...

พระองค์ทรงรีบเสด็จไปยังพระฉายอย่างรวดเร็ว ไทเฮาทรงพระชันษามากแล้ว พระวรกายไม่ค่อยคล่องแคล่วแข็งแรง เช่นก่อนหน้านี้ ยามที่นางได้เห็นตนเองในพระฉาย พระองค์ทรง

ประทับใจหนึ่ง ภาพที่เห็นคือหญิงชรา ใบหน้าเหี่ยวแห้ง ชูบผอม
ดูน่ากลัวยิ่งนัก

เป็นแบบนี้ได้อย่างไร เกิดอะไรขึ้น

พระนางหันพระพักตร์ไปถามแม่นมฉู้ สายพระเนตรงังน
พระสุรเสียงเบาหวิว

“อาเยว่น้อย เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ไปได้...”

“ไทเฮาเพคะ ปีนีเป็นปีจิงไถที่สามเพคะ” แม่นมฉู้ทูลตอบ

“จิงไถ...จิงไถคือปีอะไรหรือ” ไทเฮาทรงสับสนมากขึ้น

“นี่ไม่ใช่ปีชิงหลงที่เจ็ดหรือ”

“ไทเฮาเพคะ ในตอนปีชิงหลงที่ยี่สิบสี่ปีมีการเปลี่ยนชื่อ
แล้วเพคะ หลังจากปีชิงหลงก็ผ่านมายี่สิบปีแล้วเพคะ” แม่นมฉู้
กล่าว

ไทเฮาตกตะลึงมาก

แม่นมจู้ตกอยู่ในอารมณ์หลากหลาย ในแง่หนึ่งนางมีความสุขที่ไทเฮาพินคั่นสติ แต่ในอีกแง่หนึ่งนางก็เศร้าใจที่ไทเฮาสัญญเสียความทรงจำไปถึงยี่สิบปี

“ยี่สิบปี...” ไทเฮาเวียนพระเศียรขึ้นมา

“ข้าสูญเสียความทรงจำไปถึงยี่สิบปีเลยหรือ...”

แม่นมจู้เดินไปประคองพระนางให้ประทับนั่งลง ไทเฮาคว่ามือของจู้มาไว

“อาจึงอยู่ไหน”

แม่นมจู้ไม่แน่ใจว่าจะตอบอย่างไร ไทเฮาทรงรักและโปรดปรานองค์ชายน้อยเป็นอย่างมาก พระนางทรงมอบสิ่งที่ดีที่สุดให้แก่เขา เขาจะถือของที่พระนางพระราชทานให้และออก-
อ้อนพระนางอยู่เสมอ

องค์ชายน้อยมีความกตัญญูมาก พระองค์มักจะเสด็จมาเฝ้าไทเฮาบ่อยครั้ง นำสิ่งของที่ประดิษฐ์ขึ้นเองมาถวายให้ ในตอนที่ไทเฮาเสียพระสติไป สิ่งเดียวที่พระนางตรัสถึงอยู่บ่อยครั้งคือองค์ชาย แต่อย่างไรก็ตาม องค์ชายก็...

แม่นมฉู้สึกเจ็บปวดใจ แต่ไม่สามารถพูดอะไรออกไปได้

“อาจเป็นอะไรไป” สีพระพักตร์ของไทเฮาเปลี่ยนไป
มือของแม่นมฉู้กำแน่นขึ้นเรื่อย ๆ

“พระองค์...”

“อาเยว่ บอกข้ามา” พระสุรเสียงเคร่งเครียด

ลำคอของแม่นมฉู้ผาดเผื่อน นางเริ่มเล่าถึงสิ่งต่างๆ
ที่เกิดขึ้นในช่วงยี่สิบปีที่ผ่านมา ยิ่งไทเฮาได้ทรงสดับฟังมาก
เท่าไร พระพักตร์ของพระนางยิ่งบิดเบี้ยวมากขึ้นเท่านั้น

สกุลเซียว...

สกุลเซียวสมคบคิดกับศัตรูเป็นกบฏของแคว้นต้าโจว
หรือ จะเป็นไปได้อย่างไร

เป็นไปได้ไม่ได้!

พระนางเวียนพระเศียร ไม่อยากรับรู้เรื่องราวใดๆ อีก

“ไทเฮาเพคะ...” แม่นมฉู้กังวล

“พูดต่อไป!” ไทเฮาตรัส ทำให้แม่นมฉู่พูดต่อ เมื่อเล่าถึงเรื่องราวต่างๆ ไทเฮาก็ดมไม่ได้ที่จะกระแสดออกมา หลานชายตัวน้อยของนางหายตัวไปหรือ เมื่อนางหลับตาลงก็เห็นภาพของหลานชายที่โถมเข้ามาในพระพาหาของนางอยู่ร่ำไป เด็กน้อยแสนฉลาด เขาจะมองมาที่นางเวลามีปัญหาอยู่เสมอ เพราะรู้ว่านางจะช่วยเขาได้แน่นอน

อาฉิง...อาฉิง...

ไทเฮานำพระเนตรไหลออกมาโดยไม่รู้สึกพระองค์

“องค์ไทเฮา ท่านมาประทับอยู่ที่ตำหนักพุททาวาสอยู่หลายปีแล้วพะคะ แต่พระองค์ทรงเหม่อลอยไร้พระสติอยู่ตลอดเวลาพะคะ”

เสียงของแม่นมฉู่หยุดลง นางได้ยืมเสียงเคาะประตู หัวใจของแม่นมฉู่เต้นแรงขึ้น นางมองไปที่ประตู ตอนนี้ไม่สามารถปล่อยให้คนอื่นล่วงรู้ได้ว่าไทเฮาทรงได้พระสติฟื้นคืนกลับมาแล้ว ไม่เช่นนั้นไทเฮาจะตกอยู่ในอันตรายได้ เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง

“แม่นมฉู่” เสียงร้องดังขึ้น

แม่นมฉู้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อให้หน้าเสียงของนาง
เป็นปกติ

“เกิดอะไรขึ้น”

“ฝ่าบาทพระราชทานของบางอย่างมาให้ไทเฮา มารับไปสิ”
เสียงที่ด้านนอกประตูดังขึ้น แม่นมฉู้รีบเดินไปที่ประตูก่อนจะ
เปิดออก นางเห็นบ่าวรับใช้หลายคนยืนอยู่ข้างนอก พวกเขา
ถือของต่างๆ อยู่ในมือ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาหลายปีไม่เคยมี
เลยสักครั้งที่จะส่งของมาเช่นนี้

“ข้าจะเอาเข้าไปเอง” แม่นมฉู้พูดพร้อมกับหยิบของขึ้นมา

“ข้าวของมากมาย ให้พวกเขาพกเข้าไปให้เถอะ” ข้า-
ราชบริพารพูด ก่อนจะเดินยกของเข้ามาในห้อง ในตอนนั้นเอง
หัวใจของนางสั่นระริก

ถ้าคนเหล่านี้เห็นว่าไทเฮาพินคั้นพระสติขึ้นมา...หัวใจ
ของนางเต้นแรงมากขึ้น แต่แล้วนางเห็นไทเฮาทรงพระบรมม
ยุบนพระแท่น หันพระชนองให้ ทำให้บ่าวรับใช้ไม่สามารถเห็น
พระพักตร์ของไทเฮาได้อย่างชัดเจน

หัวใจของแม่นมฉู้จึงได้กลับมาเป็นปกติเช่นเดิม นางถอนหายใจด้วยความโล่งอก เมื่อบ่าวรับใช้ออกไปแล้ว แม่นมฉู้ยืนนิ่งอยู่ที่ประตูคูหาหนึ่ง ก่อนจะรีบปิดลงอย่างรวดเร็ว แม่นมฉู้หันศีรษะไปมอง เห็นว่าไทเฮากำลังมองนางอยู่

“ไทเฮา...” แม่นมฉู้ชะงัก

“เจ้าบอกว่าข้าเป็นคนเสียสติ คงจะดีกว่าหากไม่มีใครรู้”
ไทเฮาตรัส

แม้ว่าไทเฮาจะพระทัยดี แต่นางอยู่รอดในวังนี้ได้ด้วยความโปรดปรานของฮ่องเต้อยู่หวั พระนางเป็นสตรีที่เฉลียวฉลาด จากคำพูดของแม่นมฉู้และความกังวลใจที่อีกฝ่ายแสดงออกมา ทำให้พระนางเลือกที่จะไม่ปิดบังอาการของตนเอาไว้

“ไทเฮาเพคะ มีคนขององค์หญิงใหญ่อยู่ข้างนอก แม้พวกเขาจะถูกเรียกว่าข้าราชการบริพาร แต่แท้จริงแล้วเป็นคนที่เฝ้าจับตาดูเพคะ ที่ไทเฮาทรงเสียพระสติไปเช่นนั้น เป็นเพราะถูกวางยาพิษเพคะ” แม่นมฉู้กล่าว

“แต่โชคดีที่ได้รับความช่วยเหลือจากขุนนางยศสูงผู้หนึ่ง มีหมอหลวงได้สั่งจ่ายยาเพื่อรักษาพระนางเพคะ”

แม่นมฉู้ตื่นเต้นมากเมื่อพูดถึงเรื่องนี้ โชคดีเหลือเกิน ที่ขุนนางผู้นั้นทำให้ไทเฮากลับมาได้แล้ว! ตอนนี้นอกจากจะ สวดมนต์ให้ไทเฮาแล้ว นางยังสวดมนต์ให้ชายผู้นั้นอีกด้วย

“ตัวตนของขุนนางผู้นั้นคือใครหรือ” ไทเฮาตรัสถาม
แม่นมฉู้สายตีสระ

“หม่อมฉันไม่ทราบเพคะ หม่อมฉันรู้ว่าเป็นเพียงผู้สูง-
ศักดิ์คนหนึ่ง หมอซุจากโรงหมอหลวงเป็นคนดีมากเพคะ”

“เหตุใดองค์หญิงใหญ่จึงวางยาพิษข้า” ไทเฮาขมวดคิ้ว
มีบางอย่างแฉกเข้ามาในความคิดของนาง แต่นางจำไม่ได้

“ฝ่าบาทอย่าเพ่งคิดมากเกินไปเลยเพคะ ถ้าได้เสวยยาเรื่อยๆ
จะค่อยๆ จำได้เองเพคะ” แม่นมฉู้รีบบอก พระนางจึงไม่ใส่
พระทัยอีกต่อไป ไทเฮาทอดพระเนตรไปยังข้าวของที่ปาวรับใช้
นำเข้ามาให้

“ช่วงนี้ฮ่องเต้เป็นอย่างไรบ้างหรือ” ไทเฮาตรัสถาม เมื่อ
พูดถึงฮ่องเต้ ท่าทีของพระนางก็เย็นชาขึ้น

เมื่อตอนที่ฮ่องเต้ยังทรงพระเยาว์ ไทเฮาทรงโปรดเขา
มาก พระนางทรงปกป้องเขาเสมอ แต่เมื่อเขาขึ้นครองราชย์
นางก็รู้สึกว่พระโอรสของนางห่างไกลออกไปทุกที ในพระทัย
ของนางมีความแค้นกับฮ่องเต้ แต่ไม่อาจจะสืบหาต้นตอได้
หรือเป็นเพราะนางลืมไปแล้ว เหตุผลส่วนหนึ่งนางชอบอาฉิงมาก
เพราะอาฉิงคล้ายกับฮ่องเต้ตอนเยาว์วัย

“อาเยว่ ข้าคิดถึงอาฉิง หลานตัวน้อยของข้าจริงๆ” ไทเฮา
กระซิบพึมพำ

แม่มนฉู่ฟังแล้วไม่สบายใจ น่าเสียดายที่องค์ชายน้อย
ได้จากไปแล้ว

...ฮ่องเฮากับองค์ชายน้อยถูกแยกออกจากกันราวฟ้า
กับดิน ชาตินี้คงจะไม่มีโอกาสได้พบหน้าอีกแล้ว

เจ้าวรายัยทั้งสามมาให้แม่เลี้ยงอย่างข้ากล่อมเกลາเสียดี ๆ 12

穿书后我娇养了反派摄政王



โน้ตเครื่องปริ้นท์อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

穿书后我娇养了反派摄政王

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd.

(北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

桔子面条 Ju Zi Mian Tiao.

เจ้าวรายัยทั้งสามมาให้แม่เลี้ยงอย่างข้ากล่อมเกลาเสียดี ๆ เล่ม 12 / 桔子面条 Ju Zi Mian Tiao: เขียน; เวลาไม่เข้าแล้ว: แปล จาก 穿书后我娇养了反派摄政王 .— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2566.

(1) 522 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. เวลาไม่เข้าแล้ว, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6858-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยกาใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์โน้ตเครื่อง อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ฝนเดือนเจ็ด

พิสูจน์อักษร ตยาศี กาญจนกนก

ราคา 199 บาท